

hderligere Bestemmelser i den paatænkte Lov angaaende Sammenlæggelser af Jordejendomme. Navnligen kan den ikke andet, end finde de i Forslag bragte Kontrolbestemmelser hensigtsmæssige. Dog anser man det mindre passende, i Loven udtrykkelig at bestemme, at Amtmanden med Hensyn til opgivne ulovlige Sammenlæggelser skal søge Oplysning, „om fornødent ved Optagelse af Forhør“. Det turde vistnok være tilstrækkeligt at paahyde, at deslige Oplysninger skulde søges gennem vedkommende lokale Øvrighed, og overlade det videre fornødne til Amtmanden. Forhør bør i de omhandlede Sager, efter disses Bestaaenhed, ikke let optages og vil næppe heller i noget herhen hørende Tilfælde være fornødent, idet Sagerne maa antages at kunne paa anden Maade erholdes behørigt oplyste.

Efter saaledes at have gennemgaaet Ministeriets Forslag til Lov om Jordejendommens Sammenlægning, skal Kommissionen tillade sig at meddele nogle saa Ytringer i Henseende til Forslaget om Udstyknng. Dette gaar i det væsentlige ud paa, at den nu gældende Lovgivning bør modificeres, og det navnlig saaledes, at Udstyknngsfriheden bliver noget større, og at Bevillingsvæsenet ogsaa for saa vidt indskræntes saa meget som muligt. Resultaterne ere her:

1) hvad Hovedparceller angaar:

- a) at der til Almindelighed fremtidig kun skal fordres 16 Tdr. Land til Taksten 24 til en Hovedparcel af befalede Størrelse, saa at en Landejendom, som ikke har et større boniteret Areal, ordentligvis ikke hderligere kan udstykkes;
- b) men at det derhos bestemmes, at et Areal af 30 Tdr. Land Ager og Eng med en Gennemsnitstakst af 8, eller 40 Tdr. Land Ager og Eng med en Gennemsnitstakst af 5, skal være tilstrækkeligt til Hovedparcel;
- og c) at den Rentekammeret i sin Tid givne Bemyndigelse til at bevilge Bøndergaardens Medlæggelse eller Udstyknng uden Hovedparcel i Almindelighed bortfalder og blot undtagelsesvis kommer til Anvendelse, naar der handles om enkelte, en Gaard saa langt fraliggende, Lodder, at de ej bekvemmeligen kunne drives ved samme, ligesom Indenrigsministeriet beholder den, samme nu tilkommende, Bemyndigelse efter Forordningen af 3dje December 1819, § 17, til at bevilge Undtagelser fra Bestemmelserne i denne Forordning, for saa vidt uopdyrkede Jordstrækninger paa enkelte Steder maatte gøre saadant nødvendigt;

2) hvad mindre Parceller betræffer:

at Indskrænkningen i nysnævnte Forordnings § 4 med Hensyn til, at de til Bebyggelse bestemte Jordlodder skulle være mindst $1\frac{1}{2}$ Tønde Land boniteret Jord til Taksten 24, bortfalder, og at det derimod tilstedes at udstykke Lodder til Bebyggelse, naar de blot udgøre 1 Skp. Land boniteret Jord eller omtrent 2 Skpr. Land Middelfjord.

I Venhold til, hvad i Begyndelsen af denne Betænkning er anført, maa Kommissionen vel være af den Formening, at der ikke for Tiden bør gives en aldeles ubetinget Udstyknngsfrihed. Men den maa paa den anden Side antage, at Baandene bør løsnes, saa meget som muligt, og det fornødne ordnes, saa vidt muligt, ved almindelige Regler, saa at Bevillinger kun, hvor Nødvendigheden udkræver det, komme til Anvendelse. Med disse Betragtninger for Øje kan Kommissionen ikke andet, end erkende de under Nr. 1 Lit. a og b anførte Regler for hensigtsmæssige; thi det er vel i Kommissionen ytret, at et Minimum af respektive 30 eller 40 Tdr. Land i det under Lit. b ommeldte Tilfælde endnu er, navnlig i hvad en Del af Sjælland angaar, temmelig højt; men man har dog ikke tvøvet at burde bestemt andrage paa en Forandring hert, da det ej er let at finde en mere passende Arealbestemmelse, og da nogle af Ulemperne ved et for højt ansat Minimum, dog kunne redresseres ved Reglerne under Lit. c. For saa vidt disse angaar, kunde det derhos vistnok have været ønskeligt, om Bevillinger ogsaa i de der ombrugte Tilfælde kunde undgaaes. Men Kommissionen kan paa den anden Side ikke nægte, at de konkrete Omstændigheder, der her skulle komme i Betragtning, ere af en saa forskellig Natur, at det vilde være højt vanskeligt, om ikke umuligt, derfor at give blot nogenlunde passende mere almindelige Forstrifter. Hvad derimod det i Forslag bragte Minimum for de til Bebyggelse bestemte Jordlodder angaar, da stønner Kommissionen ikke rettere, end at de af Indenrigsministeriet anførte Grunde for en Nedsættelse af det nu gældende Minimum ere fuldkomment fyldestgørende. Men man antager, at det nu i Forslag bragte Minimum, uden at skadelige Følger vilde være at befrygte, endnu hderligere kunde nedsættes, saaledes at Bevillinger i denne Henseende aldeles kunne undgaaes. Kommissionen har derfor tvøvet at burde foreslaa, at der ikke skulde foreskrives anden Indskrænkning for Størrelsen af de til Bebyggelse bestemte Jordlodder, end den, der maanyses begrundet med Hensyn til